

Sygn. akt III CSK 331/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko M. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 31 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. – w sprawie o zapłatę – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 sierpnia 2013 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się m. in. do pytania „czy oddalenie wniosku dowodowego strony na podstawie art. 233 § 2 k.p.c. stanowi naruszenie przepisów postępowania w rozumieniu art. 162 k.p.c. i wymaga zgłoszenia zastrzeżenia do protokołu, tj. czy uchybienie to ma wynikać wprost z przepisów postępowania cywilnego, czy też do ustalenia czy uchybienie miało miejsce konieczne jest wzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności sprawy w tym w szczególności błędnej subsumpcji przez sąd normy prawnej do ustalonego stanu faktycznego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw; pojęcie „istotność” oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienie przedstawione przez skarżącego nie ma tych cech. Przepis art. 162 k.p.c. został dostatecznie przeanalizowany w dotychczasowym, publikowanym w zbiorze urzędowym, orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwała z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 144, oraz wyroki z dnia 4 października 2006 r., II CSK 229/06, nie publ., z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 286/09, OSNC 2010, nr 9, poz. 125, z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 234/09, OSNC-ZD 2010, nr D, poz. 102, z dnia 7 marca 2012 r., II PK 159/11, OSNP 2013, nr 3–4, poz. 32, z dnia 10 maja 2012 r., II PK 215/11, OSNP 2013, nr 9-10, poz. 106, z dnia 7 listopada 2013 r., V CSK 579/12, OSNC-ZD 2014, nr B, poz. 38). Zastrzeżenie przewidziane w art. 162 k.p.c., dotyczące oddalenia przez sąd wniosku dowodowego, powinno być złożone w określonym terminie – w toku posiedzenia, a jeżeli strona nie była obecna, na najbliższym posiedzeniu – niezależnie od tego, jakiej subsumpcji sąd dokonuje, co zresztą czyni dopiero w wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).